

Думка

Олександр Афанасьєв-Чужбинський

Як ранок осипле квіточки росою,
А між очеретом вітрець подихає,
Прислухайся тільки, чуєш: над водою
Мов щось потаємне голосно співає.
То не соловейки налетіли в лози,
Піднявшись угору, не чайки кигичуть:
А в тій пісні чуєш і радість і сльози,
Мовби твою душу якісь душі кличуть.
А нема нікого... Очерети гнуться,
В зеленім лататті маківки біліють,
Понад маківками метелики в'ються
І скрізь проти сонця ясно голубіють.
І як придивиться, то між маківками,
Попід тим легеньким вранішнім туманом,
Щось мов виглядає очима-зірками,
Колишеться стиха тонким, гнучким станом.
Оце ж то та думка, що душу тривожить,
Як гляне у серце, – мовби рай укине, –
Й поки тії пісні співака не зложить,
То поти він світом нудить, поти гине.